

Тя се зачуди какво да прави и току хукна къмъ Мария.

— Какво Марийо, како Марийо! Ела вижъ умрѣлитѣ ходятъ! . .

Уплашена, поблѣднѣла, Катя едва говорѣше.

— Какво приказвашъ ти ма? Охъ, Боже мой! Чудно момиче! Да не си полудѣла?

— Не съмъ, како! Вървятъ ей така!

Мария излѣзе внѣ и право къмъ килера тръгна. Катя тръгна слѣдъ нея. Наближиха, гледатъ гжсетата излѣзли изъ килера и тръгнали изъ двора. Катя нададе такъвъ викъ, че събра цѣлия дворъ. Слугитѣ, па и господарката се показа на балкона.

— Гледайте чудо! — думаше Мария. — Двайсетъ години съмъ гледала гжски, кокошки, патки, ама да ходятъ умрѣли, оскубани гжски не бѣхъ виждала! . .

Слугитѣ се смѣха, като ги гледаха. И господарката се даже разсмѣ.

— Марийо, какво стоишъ? Не видишъ ли, че храна искатъ отъ тебе! — каза господарката.

И наистина гжсетата, като видѣха Мария, затекоха се къмъ нея и силно загракаха.

— Каква е тази работа? Да не сж прияли вчера? — питаше господарката.

— А, зная, зная! — извика глугата. — Нали ми дадохте вчера да омия стѣклото съ вишновката? Азъ отидохъ на рѣката, хвърлихъ вишнитѣ тамъ на края и омихъ стѣклото. Тѣ сж намѣрили вишнитѣ, наяли се и сж се опили. Такава ще е работата! . .

— Да, опили сж се! Малко ли силенъ спиртъ бѣхме турили! — добави господарката. — Чудно какъ сж останали живи!

— Още по-чудното е да ги оскубишъ и пакъ да останатъ живи . . . — чудѣше се Мария.

Катя се поуспокои и почна да ги храни. И тя вече бѣ по-внимателна. Кога ги водѣше на рѣката, гледаше ги какво ядатъ.

А Николаева.

